

Les noves espiritualitats: el viatge cap a un mateix

quaderndelesidees.press/les-noves-espiritualitats-el-viatge-cap-a-un-mateix/

September 17, 2017

Foto: *Wagner T Cassimiro, Religion. (cc Original Source via Flickr).*

El tema general d'aquest article és les Noves Espiritualitats (NE), i haurem d'entendre amb aquesta expressió les noves espiritualitats no cristianes. També ens agradaria precisar que aquesta reflexió no tindrà un caire científic, ni normatiu, tot i que intentarem, sempre que sigui possible atènyer-nos als fets, i fer de tant en tant alguna observació i comentari quan sigui pertinent.

El tema és tan apassionant com desconcertant i fins i tot sensible, en un espai majoritàriament dominat per religions institucionals que pretenen, entre altres tasques, controlar, dirigir i supervisar la manera com ens relacionem o lliguem (*religare*, religió) amb allò que és diví. Però si el que és religiós sempre és espiritual, en canvi, el que és espiritual no sempre és religiós. L'espiritualitat no és ni un sistema, ni un ensenyament religiós. Es tracta fonamentalment d'una experiència natural i personal que permet a l'individu de créixer, independentment de tota creença religiosa o dogma. És doncs una forma d'accés al coneixement, una manera d'explorar les nostres dimensions a la vegada profundes i més elevades. I en aquesta exploració pot fins i tot manifestar-se com una protesta de l'interior de la persona, quan es pren consciència dels límits d'un mateix. Es per aquesta raó també una altra forma diferent de considerar el que significa «ser humà» i de trobar la Veritat i l'Amor dins nostre, mentre ens adonen també que som només una partícula de la Font, o de Déu.

El tema és doncs apassionant perquè ens afecta a tots i cada un de nosaltres, en la mesura que, independentment de la nostra posició social, tots ens hem preguntat alguna vegada «per què estem aquí, en aquesta terra, i qui som en realitat?». És cert que les persones religioses també es pregunten aquestes qüestions, però la gran diferència amb una persona espiritual rau en els paradigmes mentals necessaris per respondre i fins i tot resoldre aquests dubtes.

El tema és desconcertant perquè el món de les Noves Espiritualitats, que sembla tenir talment forma de «nebulosa», és desorientador, complex i fins i tot una mica inquietant. Es tracta, en efecte, d'una mena de *melting pot*, un àmbit que es nodreix d'ocultisme i d'esoterisme, d'hermetisme, de teosofia i d'astrologia, de satanisme i d'angelisme, de teràpies de tota mena, des de medicines suaus fins a rituals màgics de guariment, de la psicologia profunda a la parapsicologia. Hi trobem també ecologia, coneixement científic, paracientífic... La multitud de les tècniques, dels àmbits i de les ciències humanes que conformen aquesta recerca pel coneixement d'un mateix per assolir el despertar fan que es parli d'espiritualitats.

Foto: Murdelta, Religion Stencil. (cc Original Source via Flickr).

El tema pot també ser sensible, en funció de l'obertura d'esperit dels qui el tractin... És font de conflictes i de debats crucials entre els adeptes de les noves espiritualitats no cristianes i els de les religions majoritàriament cristianes. D'un costat tenim una base doctrinal i teològica construïda sobre dogmes, creences i adhesions, la força dels quals reposa sobre les tradicions mil·lenàries forjades i confirmades pel temps i que ens ajuda a connectar amb el que és transcendent. Segons aquests, és impossible, il·lusori, va i fins i tot perillós pretendre un mateix edificar el seu propi sistema espiritual. La religió considera que existeix un paradís que és reservat als qui mostren una bona conducta segons el judici de Déu o els capellans.

De l'altre costat trobem els moviments de les noves espiritualitats no cristianes, que critiquen els primers per haver construït, a partir del missatge revolucionari d'amor incondicional, d'emancipació mental i espiritual de Crist, una religió increïblement intolerant, opressora i violenta, i de ser els instruments del tancament planetari, de la manipulació i de la falsificació.

Mentre el cristianisme oficial és una invitació a mirar a fora d'un mateix i més enllà, cap al «nou adveniment» d'un Déu, que certament ens crida al diàleg de l'Amor, les noves espiritualitats ensenyen que cada individu té la possibilitat de créixer plenament. Ho fa de manera única, segons les seves capacitats, amplificant la seva consciència. La persona com a individu és considerada co-creadora i crea la seva pròpia realitat.

D'aquesta manera, crear la seva pròpia realitat la porta a escollir a vegades camins enrevessats que poden tenir també, si s'escull malament, conseqüències nefastes per a la salut.

El camí cap a un mateix

Tractem ara el que podríem anomenar la psicologia de les Noves Espiritualitats; s'entén amb això un conjunt d'idees i d'estats d'esperit dels adeptes d'aquests corrents. El títol vol suggerir que totes les diferents disciplines, doctrines, pràctiques que empren les Noves Espiritualitats volen ser només camins potencials que ajuden les persones en el «camí cap a un mateix», per conèixer qui són, per tenir una comprensió d'un mateix i per connectar-se amb l'esperit. Aquest principi de la reconexió ha de ser entès com el principi legítim de pertànyer a la divinitat. Al llarg de la seva experiència terrestre, les persones han perdut el contacte original amb el seu Creador reforçant així el seu sentiment de separació amb nombroses experiències que han deixat ferides profundes i plenes de conseqüències. Quan s'assoleix aquesta reconexió, s'aconsegueix, per dir-ho així, reintegrar el Paradís, que és un espai a l'interior d'un mateix. De totes maneres, basant-se en una experiència estrictament personal, aquest viatge és un viatge cap al desconegut.

Foto: *Matt MacGillivray, Spiritualism. (cc Original Source via Flickr).*

Convé recordar que les primeres espurnes anunciadores d'aquestes noves espiritualitats és **el moviment dels hippies dels anys seixanta**. Per treure's la sensació de buit interior profund que sentien, en una civilització que tot i així havia cregut poder trobar la felicitat i el sentit de l'existència en una producció i un consum sense límits de béns i productes, els joves de les societats occidentals d'aquell moment van decidir transformar radicalment les seves formes de vida i de pensar. Viatjar cap a un mateix, era arribar al *nirvana*, que és en realitat un estat en el qual s'assoleix l'alliberament i la pau interior permanent en morir, quan ens apaguem, i conseqüentment, es veu com desapareix el patiment. En realitat, tornem a la situació desordenada i caòtica de la Gènesi judaica, és a dir, el no-res. El budisme parla d'un estat de no-un mateix i de buidor dels fenòmens. Però el moviment ha caigut en el parany, donat que per assolir el nirvana es recorria al consum de drogues que feien creure en la il·lusió d'entrar en contacte amb nivells superiors. I la sexualitat, alliberada llavors en les mateixes

condicions (i essent encara una de les tres necessitats a controlar: desig dels sentits, desig de l'existència o voler-viure, desig d'aniquilació), no va poder aconseguir ser alliberadora, no va permetre la connexió amb els mons divins. La sexualitat és en efecte un pont cap als nivells superiors de la consciència, i per això ha estat tan prohibida, plena de tabús, on hi havia quelcom que feia vergonya, envoltada de tota mena de malalties de la vida col·lectiva. Una porta ben guardada... El Kama Sutra i el tantrisme volen explicar això, però es tracta ja d'un altre debat.

Després va aparèixer el **New Age** amb la promesa d'una ascensió als mons superiors, d'una abolició del patiment, d'una felicitat en l'ascensió cap al cel, vida després de la vida, i encara millor. També en aquesta ocasió arribar al nirvana era la finalitat última. Les lleis del karma i de la reencarnació han estat magnificades quan de fet actuen en un món regit pel tancament i el segrest; les lleis divines són completament diferents.

D'altra banda, quan es treballa amb la dimensió astral, moltes il·lusions van apareixent, entre les quals per exemple el creure que s'està en contacte amb la divinitat, cosa que pot alterar el nostre sistema psicoespiritual i tenir conseqüències negatives sobre la nostra vida i el nostre equilibri mental.

Aquests moviments han patit les lluites inherents al dualisme en el qual vivim, amb tot el que això significa en termes de falsificació i de manipulació. El que trobem en l'embolcall és molt sovint l'oposat del que es promet. Les profecies i els incompliments han pogut amb la credulitat i la innocència de molts adeptes d'aquest moviment, i això encara més el desembre de 2012, quan havia de succeir la fi del món, amb l'ascensió com a clau de volta, i en canvi no ha tingut lloc, com a mínim de la manera que esperàvem.

La fi dels temps, tal com l'havien pronosticat els maies, no és pas la fi de la vida, sinó més aviat la fi d'un cicle i el retorn a la vida veritable. I és això el que s'ha començat a explicar en aquests àmbits: en realitat, a partir del desembre de 2012 comença a caure de manera significativa la gàbia que manté el planeta Terra en una situació de quarantena des de fa mil·lennis, talment un «planeta-presó». Comprendre la natura d'aquesta quarantena o d'aquest tancament és clau per entendre els esdeveniments i les guerres a les quals s'enfronten les diverses faccions que segueixen aquestes noves espiritualitats.

Foto: Karen, Sanctu Spiritu. (cc Original Source via Flickr).

De què es tracta? L'**Elohim-Creador** crea els humans a imatge seva, i per tant aquests són divins, uns sers de llum. Però llavors arriba la Serp, els reptilians, els famosos **Annunakis** de Zecharia Sitchin. Aquests modifiquen les persones, alterant el seu ADN. La poma bíblica s'explica doncs com un implant, un programa biològic que ha modificat completament l'ADN dels humans per tal de controlar-los, obligant-los a una percepció de l'Univers en tres dimensions. Però, per tal que el control sigui perfecte, els reptilians aïllen els humans de la resta de l'Univers, posant el planeta Terra en quarantena. Els humans d'aquesta manera han oblidat i perdut tot record dels seus orígens, de qui són, és a dir dels Éssers de la Llum, un ésser diví, ja que són a imatge de **Yhwh**, el nostre **Elohim**. I en aquest procés de tancament i d'oblit, els humans han acabat per creure que estan sols en aquest immens multivers. Això va tenir lloc, es diu, fa uns 300.000 anys. En aquesta caiguda en un món en tres dimensions, neix també **la dualitat** i totes les filosofies, les doctrines, les religions que en deriven i que han participat a la configuració de les nostres creences i de la nostra visió de l'Univers. És aquest el tipus d'espai multidimensional on se situen les Noves Espiritualitats en aquest principi de segle XXI. Es parla molt de *channeling*, canalització o comunicació de missatges provinents de sers d'altres dimensions o d'altres universos. Aquests grups expliquen que al principi d'aquest nou segle la gàbia d'aquesta quarantena s'ha esberlat completament, i uns sers vinguts de més enllà, Éssers de la Llum, Mestres Ascendits, i fins i tot extraterrestres han començat a contactar amb certes persones per ajudar els humans de la Terra a alliberar-se completament del control dels reptilians. El combat espiritual entre les Ombres i la Llum es pot trobar a tots els nivells de l'activitat humana. Per als qui estan del costat de la Llum, es tracta de destruir tots els esforços dels Arcontes, dels Anunakis i dels seus seguidors —les dinasties que han ajudat a governar durant decennis a la Terra proveint-los d'un gran poder— i amb l'objectiu de mantenir el tancament.

Però és això perillós? El món en 3D, sempre real i ben present amb el seu principi intrínsec de la dualitat, fa que la manipulació i la falsificació siguin encara i sempre possibles. No es pot sempre saber qui es troba al darrere de tots aquests missatges dels quals es nodreixen aquestes noves espiritualitats i quin és el seu objectiu final. «El segle XXI serà espiritual, o no serà». Aquesta frase atribuïda a André Malraux és encara pertinent donat que les qüestions existencials preocupen cada cop més les persones en les nostres societats, i es té cada cop més la impressió que la resposta no vindrà pas de les religions institucionalitzades. El que és segur en tot cas és que aquest segle tindrà només una gran espiritualitat a condició que un gran nombre de persones que hagin despertat la seva consciència de la seva naturalesa divina, entenen-se a ells mateixos, puguin transcendir per anar més enllà de les limitacions imposades per les nostres cultures, la nostra educació, les nostres tradicions, la connexió amb l'esperit que permet sentir que formem part d'alguna cosa més que la nostra identitat individual.

Concloem doncs dient que aquesta nova espiritualitat ha de ser lliure, intuïtiva, i no necessita pas la tutel·la de cap mestre espiritual o guru que controli el nostre món mental i per tant la nostra vida, ni de cap grup o doctrina. El despertar no s'ha de produir necessàriament en un monestir o fent d'eremita, sinó per tot arreu, en tots els

espais de la vida social, i especialment en aquells en els quals els reptes són complexos, delicats, subtils i considerables: espais associatius, militants o membres de comunitats, sales d'espectacles, tallers d'artistes, estudis de cinema, assemblees deliberants, sales de redacció, etc. Aquesta és l'aparença de l'espiritualitat desitjada per André Malraux i en la qual, per tal de despertar i connectar-se amb el Tot, cal posar l'èmfasi a obrir els cors, i si es pot fins i tot els ventres, és a dir, els nostres subconscients.

G.M.G. SEALTHIEL GILBERT-NDUNGA

GMG Sealthiel Gilbert-Ndunga

GMG Sealthiel Gilbert-Ndunga